

Arrest

nr. 285 772 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 januari 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Bij arrest met nummer 250 836 van 11 maart 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 14 februari 2020 wordt een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer genomen. Nadat deze beslissing op 31 juli 2020 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nummer 243 103 van 27 oktober 2020 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 20 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 275 151 van 8 juli 2022 beslist de Raad dat de verzoekster niet als vluchteling wordt erkend en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 1 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 27 september 2022 wordt de verzoekster gehoord. Vraag 6 luidt als volgt: “Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?” De verzoekster weigert evenwel haar medewerking aan het gehoor.

Op 27 september 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Bij arrest met nummer 278 373 van 6 oktober 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel. De verzoekster dient geen annulatieberoep in.

Op 27 september 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens om de verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13*sexies*). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die op 27 september 2022 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door politiezone Aalter op 27.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : D. J. J. (...)

voornaam : M. L. (...)

geboortedatum : (...).1958

geboorteplaats : L. (...)

nationaliteit : Angola

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2022 dat haar betekend werd op 06.08.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam op 15.10.2019 naar België en diende op 22.10.2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) nam op 20.01.2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18.02.2022 tekende betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke haar bij arrest van 08.07.2022 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 01.08.2022 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, haar betekend per aangetekend schrijven van 06.08.2022.

Mevr. D. J. J. (...) weigerde om haar hoorrecht dat afgenomen werd door PZ Aalter op 27.09.2022 volledig in te vullen, waardoor wij genooddaakt waren om ons deels te baseren op haar administratief dossier. Uit ons administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat zij een meerderjarige zoon, schoondochter en kleinkinderen heeft die in België verblijven. Mevr. D. J. J. (...) haar zoon beschikt tevens over de Nederlandse nationaliteit. Haar zoon en diens gezin behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Mevr. D. J. J. (...) familieleden kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit voorgaande verklaringen van betrokkene blijkt ook dat zij meerdere medische problemen zou hebben: hoge bloeddruk, cataract, stenen in buik, pijn in linker knie en hoofdpijn. Doch zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan om bovenstaande redenen niet worden aangetoond. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"*

Op 29 september 2022 dient de verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Verweerster poneert al te gratuit dat er geen gevaar is op schending van art. 3 EVRM. Hoewel er van verzoekster geen medische stukken beschikbaar zijn in het administratief dossier en zij evenmin een aanvraag ex art. 9ter Vreemdelingenwet indiende, liet verweerster echter na om de beschikbare gezondheidszorg in Angola na te kijken.

Nochtans is de gezondheidssituatie en de toegang tot medische zorg erg belabberd:

“(…)

Public healthcare

While it is free, public healthcare in Angola is severely underfunded and understaffed. It can also be difficult to access, which is why most expats and even locals opt for private healthcare instead.

Regardless of affordability, treatment for expats at state institutions is discouraged. The doctors, nurses and caregivers tend to be insufficiently trained and have to make do with the often-outdated medical technology and infrastructure available in Angola.

“(…)”

“(…)”

However, the public system suffers from shortages of doctors, medicines, nurses, primary health care workers, as well as inadequate training and a lack of a computerized information management system to efficiently track historical records of patients. As a result, access to healthcare services and to pharmaceuticals for the majority of the population is limited.

“(…)”

Het gaat dus hier niet over “betere” gezondheidszorg hier dan in het land van herkomst zoals verweerster onterecht voorhoudt, maar tot zelfs de meeste basale gezondheidszorg - die verzoekster gelet op haar medische problematiek zeer zeker in de nabije toekomst zal nodig hebben - heeft zij geen toegang.

2.

Er is aldus een imminente dreiging dat art. 3 EVRM zal geschonden worden bij terugkeer naar Angola. Verweerster hield hiermee totaal geen rekening, ten onrechte.

Dienvolgens kan deze grief leiden tot een nietigverklaring en moet de vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid worden verleend aan verzoekster. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.

3.

Verzoekster voegt tevens een medisch getuigschrift zoals vereist voor een procedure voor medische regularisatie. Zij heeft deze niet overgemaakt bij haar gehoor door de PZ Aalter, aangezien dit bij haar raadsman zat.

In dit getuigschrift van 4 januari 2022 staat dat zij daadwerkelijk lijdt aan katarakt en hypertensie. Mits levenslange medicamenteuze behandeling kan dit onder controle blijven, zonder medicamenteuze behandeling zal zij ernstige orgaanschade ondervinden.”

3.1.2. De verzoekster betoogt dat de verweerder al te gratuit poneert dat er geen gevaar is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel er van de verzoekster geen medische stukken beschikbaar zijn in het administratief dossier en zij evenmin een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) indiende, liet de verweerder volgens haar na om de beschikbare gezondheidszorg in Angola te bekijken. De verzoekster citeert twee passages uit rapporten en besluit dat zij tot de meest basale gezondheidszorg *tout court* geen toegang

zal hebben en het niet gaat om “betere” gezondheidszorg. De verzoekster voert aan dat er “bij terugkeer naar Angola” een imminente dreiging is dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden. De verzoekster verwijst naar een medisch getuigschrift van 4 januari 2022 dat zij voegt bij haar verzoekschrift en waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk aan cataract en hypertensie lijdt. De verzoekster stelt dat deze aandoeningen mits levenslange medicamenteuze behandeling onder controle kunnen blijven, maar dat zij zonder medicamenteuze behandeling ernstige orgaanschade zal ondervinden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De verzoekster viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Uit voorgaande verklaringen van betrokkene blijkt ook dat zij meerdere medische problemen zou hebben: hoge bloeddruk, cataract, stenen in buik, pijn in linker knie en hoofdpijn. Doch zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat het risico dat de verzoekster inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM in wezen onlosmakelijk verbonden is met haar verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten dat is voorafgegaan aan de thans bestreden beslissing en dat inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Bij arrest met nummer 278 373 van 6 oktober 2022 heeft de Raad de vordering tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 27 september 2022 van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) verworpen. Er bleek immers geen nood tot uiterst dringende behandeling van het verzoek tot schorsing nu de verzoekster op 29 september 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming had ingediend bij de Belgische autoriteiten.

De verzoekster heeft geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 27 september 2022 van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke, doch duidelijk accessoire maatregel, uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 september 2022 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 27 september 2022. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, de verweerder verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal de verweerder *ipso facto* ook ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. De schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij is op zich niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst omwille van de gezondheidssituatie, heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. De argumentatie van de verzoekster is in zoverre dan ook niet dienstig.

Daarnaast blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 4 januari 2022 van arts B.L. (zie inventaris verzoekschrift, stuk 4) dat cataract nog wel bij de medische voorgeschiedenis van de verzoekster wordt vermeld, maar niet onder “B/ Diagnose”. De verzoekster toont ook niet aan dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog (desgevallend medicamenteus) werd behandeld voor haar cataract.

Bovendien werd de verzoekster op 27 september 2022 gehoord in het licht van de op til staande beslissing tot verwijdering. Er werden haar verschillende vragen gesteld. Vraag 6 luidt als volgt: *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?”* De verzoekster weigerde evenwel haar medewerking aan het gehoor. De verzoekster betwist volgend motief uit de bestreden beslissing dan ook niet: *“Mevr. D. J. J. (...) weigerde om haar hoorrecht dat afgenomen werd door PZ Aalter op 27.09.2022 volledig in te vullen, waardoor wij genoodzaakt waren om ons deels te baseren op haar administratief dossier.”* Het stond de verzoekster vrij om de verweerder in het kader van dit hoorrecht op de gebrekkige staat van de gezondheidszorgen in haar land van herkomst en haar actuele gezondheidsproblemen te wijzen. De verzoekster verkoos evenwel om geen medewerking te verlenen. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de gezondheidskwesaties waarvan de verzoekster pas in het kader van het voorliggende beroep gewag maakt.

Verder kan de verweerder worden gevolgd waar deze in de nota met opmerkingen opmerkt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 20 januari 2022 vaststelt dat de verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij in Angola behandeld werd voor onder meer hypertensie en dat haar zoon haar financieel ondersteunde. De verzoekster verklaarde aldus dat zij in het verleden in haar land van herkomst wel degelijk werd behandeld voor haar hypertensie. De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld: *“Doch zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst.”* (eigen onderlijning).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen “7, 3°” en 74/13, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Verweerder verwijt verzoekster niet te hebben meegewerkt met de overheden. Als argument verwijst ze daarvoor naar het onsuccesvolle ICAM-traject van verzoekster.

Verweerder vergeet echter gemakshalve dat het “terugkeertraject” enkel verplicht is voor “uitgeprocedeerde” asielzoekers en voor gezinnen in onwettig verblijf met minderjarige kinderen. Zoals verweerder zelf aanhaalt in de bestreden beslissing, behoort verzoekster tot geen van beide categorieën: verzoekster diende slechts een verzoek tot internationale bescherming in en komt niet in aanmerking voor art. 8 EVRM.

2.

Nergens blijkt echter het dwingend karakter uit van het volgen van een terugkeertraject. Er wordt steeds een terugkeerbegeleiding aangeboden. Nergens is verzoekster verplicht om hierop in te gaan. Iets waartoe zij niet verplicht is, kan haar nu niet ten kwade worden verweten, alsof zij niet zou hebben meegewerkt aan het terugkeertraject.

3.

Dienvolgens kan deze grief leiden tot een nietigverklaring en moet de vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid worden verleend aan verzoekster. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.”

3.2.2. De verzoekster voert de schending aan van artikel 74/13, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kent evenwel geen derde paragraaf.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de verzoekster tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

In de mate dat de verzoekster doelt op een schending van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen deze bepaling handelt over de termijn om het grondgebied te verlaten bij een beslissing tot verwijdering. De huidige bestreden beslissing is evenwel geen verwijderingsmaatregel, maar wel een inreisverbod.

Artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Overeenkomstig deze bepaling kan de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Deze bepaling slaat aldus evenmin op een inreisverbod.

Het thans aangevoerde tweede middel betreft een kopie van het tweede middel van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit middel is derhalve niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, die werd getroffen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

3.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 4° en 74/13, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verweerster verwijt verzoekster dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou willen houden, omdat zij niet wil zeggen waarom zij niet wil terugkeren naar het land van herkomst. Zij heeft daarmee geenszins ondubbelzinnig duidelijk gemaakt aan verweerster dat zij niet van plan is het grondgebied te verlaten.

De redenen van haar asielaanvraag zijn enkel bekend bij het CGVS. Aan de asielinstantie moet de nodige garantie van vertrouwelijkheid worden gegeven, opdat verzoekster zonder vrees haar gronden voor asiel kan uiteen zetten.

Dit werd ook uitdrukkelijk bestendigd in art. 13/1 KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat uitvoering gaf aan art. 13 van de inmiddels opgeheven Richtlijn nr. 2005/85:

“Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Er mag geen geluidsopname of audiovisuele opname van het gehoor gemaakt worden.

Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon.

Er is dus aan het CGVS een hoge mate van vertrouwelijkheid toegekend. Verzoekster is in die optiek niet verplicht mee te delen waarom zij niet wil terugkeren. Dit zou immers de geprivilegeerde positie van het CGVS onderuit halen.

Eveneens haar medische situatie neemt verweerster ten onrechte mee in rekening genomen, maar dit bevat geen redenen waaruit verweerster meent gerechtigd te kunnen stellen dat verzoekster geen vrijwillig gevolg zou geven aan een bevel het grondgebied te verlaten.

Dienvolgens kan deze grief leiden tot een nietigverklaring en moet de vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid worden verleend aan verzoekster. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.”

3.3.2. Waar de verzoekster andermaal de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de bespreking hierboven van het tweede middel. Ook de schending van artikel “7, 4” van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing, die een inreisverbod doch geen bevel om het grondgebied te verlaten uitmaakt.

De verzoekster voert de schending aan van artikel 74/13, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uit een lezing van de Vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling niet bestaat.

In de mate dat de verzoekster de schending wenst aan te voeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat hierboven bij de bespreking van het tweede middel werd uiteengezet.

In de mate dat de verzoekster de schending wenst aan te voeren van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat deze bepaling bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018) werd opgeheven.

Ook het derde middel betreft een kopie van het derde middel van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en is dus niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

Het derde middel is niet-ontvankelijk.

3.4. In een vierde en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.4.1. Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Verzoekster werd een inreisverbod voor twee jaar betekend, zonder enige motivering voor deze tijdsduur.

Dienvolgens verzoekt zij het inreisverbod op te heffen, minstens de duur ervan in het licht van de verschillende elementen voorhanden in het dossier, te milderen.”

3.4.2. De verzoekster betoogt dat haar een inreisverbod voor twee jaar werd betekend zonder enige motivering over de tijdsduur van het inreisverbod.

De verzoekster gaat echter volledig voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam op 15.10.2019 naar België en diende op 22.10.2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) nam op 20.01.2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18.02.2022 tekende betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke haar bij arrest van 08.07.2022 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 01.08.2022 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, haar betekend per aangetekend schrijven van 06.08.2022.

Mevr. D. J. J. (...) weigerde om haar hoorrecht dat afgenomen werd door PZ Aalter op 27.09.2022 volledig in te vullen, waardoor wij genooddaakt waren om ons deels te baseren op haar administratief dossier. Uit ons administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat zij een meerderjarige zoon, schoondochter en kleinkinderen heeft die in België verblijven. Mevr. D. J. J. (...) haar zoon beschikt tevens over de Nederlandse nationaliteit. Haar zoon en diens gezin behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangtoond die de normale affectieve banden overstijgen. Mevr. D. J. J. (...) familieleden kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Angola vormt geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit voorgaande verklaringen van betrokkene blijkt ook dat zij meerdere medische problemen zou hebben: hoge bloeddruk, cataract, stenen in buik, pijn in linkerknie en hoofdpijn. Doch zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan om bovenstaande redenen niet worden aangetoond. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de redenen uiteenzet waarom de verzoekster een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd. De verzoekster toont niet aan dat de keuze om een inreisverbod van twee jaar op te leggen, gelet op deze motieven, alle redelijkheid te buiten zou gaan.

De verzoekster vraagt om het inreisverbod op te heffen, minstens de duur ervan te milderen.

Waar de verzoekster de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissing op te heffen of te hervormen - met name de duur ervan te milderen -, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil, conform artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing op te heffen of te hervormen.

Het gevorderde dient bijgevolg in de aangegeven mate te worden afgewezen.

Het vierde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE